

FINLAY DONOVAN: CİNAYETİN KİTABI

İçin Övgüler

"Zekice yazılmış, komik, gerilimin ve heyecanın hiç dinmediği bir kitap. Finlay'nin yeni maceralarını heyecanla bekliyoruz."

—FREDERICKSBURG FREE-LANCE STAR

"Finlay Donovan hayatını değiştirmeyi arzulayan herkese yol gösterecek. İçine saplanıp kaldığı başarısızlık sarmalından kendini kurtarmayı başaran Finlay, bazen tüm problemleri çözmek için yalnızca bir yanlış anlaşılmanın yeteceğini kanıtlıyor."

—LISA GARDNER

"Ters köşeler ve sürprizlerle dolu. Finlay Donovan müthiş bir karakter. Bu gerilim dolu macera beni çok güldürdü ama birçok sürpriziyle şaşırtmayı da başardı. Sonraki kitabı sabırsızlıkla bekliyorum!"

—MEGAN MIRANDA

"Kusurlu ancak kendini sevdiiren karakterleriyle *Finlay Donovan: Cinayetin Kitabı*, okurken uyumayı unutacağınız kitaplardan."

—KATHERINE ST. JOHN

ELLE COSIMANO

FINLAY DONOVAN:
CİNAYETİN KİTABI

Çeviren

Beril Tüccarbaşioğlu Uğur

*Asbley ve Megan için
çünkü ikinizle de ceset gömebilirdim...*

1. BÖLÜM

ÇOĞU ANNENİN SABAHIN SEKİZ buçuğunda gözünü kırpmadan cinayet işleyebileceği hemen herkesçe bilinir. Bense 8 Ekim'e denk gelen o salı sabahı saat daha yedi kırk beşken katil olacak kıvama gelmiştim. Bir kova akçaağaç şurubuna batıp çıkmış gibi duran iki yaşındaki oğlunuzun bezini değiştirmeye çalışırken dört yaşındaki kızınız anaokulundan önce saçlarını kesmeye kalkışmamışsa ve bir yandan kayıp bakıcınızı ararken öbür yandan uyku sersemliğiyle kahve makinesine filtre koymayı unuttuğunuz için kahvenizden telve ayıklamak zorunda kalmadıysanız diye bir kere daha söylüyorum.

Birini öldürebilirdim. Kim olduğunun önemi yoktu.

Randevuma geç kalmıştım.

Temsilcim Grand Central'dan trene binip onu karşılamam gereken Union İstasyonu'na doğru yola çıkmıştı bile. Üç kere başlayıp her seferinde yarım bıraktığım kitabımın teslim tarihini ne kadar geciktireceğimi konuşmak üzere paramın yetmeyeceği bir restoranda brunch rezervasyonumuz vardı. O kitabı muhtemelen hiç bitiremeyecektim, çünkü... Şu hâlime baksanıza. Her yer sebep doluydu.

Güney Riding'deki kolonyal tarzda inşa edilmiş iki katlı evim şehre yakın olduğu için temsilcimle randevulaşırken sabahın onu makul bir saat gibi görünmüştü. Öte yandan ev, normalde gayet akli başında insanlara çok yolculu araç şeridine biletsiz girmek için insan boyutunda şişme bebekler aldırarak kadar

da uzaktı. Ya da bizim gibi henüz kendi şişme bebeklerini satın alacak kadar ruhunu satmamış olanların arabadan açacağı ateşe maruz kalmamak için.

Yanlış anlaşılacak istemem. Boşanmadan önce Güney Riding'i seviyordum. Kocamın aynı zamanda evsahipleri birliği yönetim kurulu üyesi gayrimenkul danışmanımızla yattığından habersizken. Emlakçı hanım popüler banliyömümü, "Küçük, şirin bir kasabada yaşadığınızı hissedeceksiniz," diye pazarlarken aklında böyle bir şey yoktu muhakkak. Broşürde evlerinin ilgi çekici verandalarında sarmaş dolaş mutluluk pozları veren aileler vardı. Mahallemiz *sessiz, sakin* ve *huzurlu* gibi kelimelerle tarif edilmişti çünkü bir emlak dergisinin kuşe sayfalarına göz gezdiren hiç kimse pencerelerin ardını görmez; ne yorgunluktan cinnetin eşğine gelen anneyi, ne çıplak ve yapış yapış hâldeki çocuğunu ne de yerdeki saçları, kanı ve kahveyi görebilirler.

"Anneee, saçımı düzelt!" Makasla kendini hafifçe yaralayan Delia mutfağın ortasında dikilmiş parmaklarıyla yarasını ovuyordu. Alnından incecik bir kan sızıyordu, gözüne ulaşmadan eski bir salya beziyle sildim.

"Hayatım, ben buna hiçbir şey yapamam. Okuldan sonra kuaföre gideriz." Bezi kel kalan bölgeye bastırarak kanamanın durmasını bekledim. Sonra cep telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırıp masanın altına girdim ve yerden kızımın saçlarını toplarken karşı tarafı çaldırmaya devam ettim.

"Okula böyle gidemem. Herkes bana gülecek!" Delia kanlı gözyaşları dökerken mama sandalyesindeki Zachary ablasına bön bön bakarak elindeki waffle'ı kafasına sürtmeye başladı. "Babam olsaydı saçımı düzeltirdi!"

Kafamı masanın altına çarpmamla Zachary avazı çıktığı kadar bağırma ve ağlamaya başladı. Elimde kızımın tüy gibi saç tutamlarıyla güç bela yerden doğruldum. Delia'nın kestiği saçların bir kısmı da akçaagaç şurubuna bulanana pantolonumun dizlerine yapışmıştı. Dilimin ucuna kadar gelen ve ağzımdan çıkarsa iki yaşındaki oğlumun girdiği her ortamda haftalarca tekrar

edeceğini bildiğim küfrü yutarak saçla kaplı mutfak makasını eviyeye fırlattım.

Telefon aramam da sanırım kırk yedinci çalışta falan sesli mesajı düşüdü.

“Merhaba Veronica. Ben Finlay. Her şey yolundadır umarım.” Bir ihtimal gece bir trafik kazasında ölmüştür ya da evinde çıkan bir yangında diri diri yanmıştır diye düşünerek tatlılıkla söylemişim bunu. Belki de bir cinayete kurban giden birinin telesekreterine tehdit mesajları bırakan budalanın teki olmak istemezdim doğrusu. “Şehirdeki toplantıma yetişebilmem için yedi buçuk diye sözleşmiştik. Unuttun galiba?” Sesimdeki neşe geç kalmasını dert etmediğimi, idare ettiğimizi düşündürebilirdi. Ama idare falan edemiyorduk işte. “Mesajımı alırsan beni ara. *Lütfen,*” diye ekledim kapamadan önce. Çünkü çocuklarım beni izliyordu ve “lütfen”lerimizle “teşekkür ederim”lerimizi dilimizden düşürmemeliydik. Aramayı sonlandırdım ve eski kocamı arayıp telefonu yine kulağımla omzumun arasına sıkıştırırken günü bir şekilde kurtarma umutlarımı da elimdeki kirle birlikte eviyeye akıttım.

“Vero gelecek mi?” diye sordu Delia. El işi ödevini aldı ve yapış yapış, kırmızı parmaklarını kaşlarını çatarak süzdü.

“Bilmiyorum.” Vero burada olsa Delia’yı kucağına oturtup saçlarını başka bir yerinden ayırır ve kafasındaki kelliği havalı bir modele dönüştürürdü. Ya da onu karmaşık bir örgünün altına gizlerdi. Ama ben aynı şeyi yapmaya kalkışsam işin daha da içinden çıkılmaz bir hâl alacağını biliyordum.

“Amy Teyze’yi arar mısın?”

“Senin Amy teyzen yok.”

“Var işte. Theresa’nın üniversitedeki kız kardeşi. O saçımı düzeltir. Komotoloji okudu.”

“Kozmetoloji. Ayrıca Theresa’nın kız öğrenci birliğinden arkadaşısı olması onu senin teyzen yapmaz.”

“Babamı mı arıyorsun?”

“Evet.”

“O her şeyi tamir edebiliyor.”

Suratıma gergin bir gülümseme oturttum. Steven bir şeyleri bozmakta da ustaydı. Mesela hayaller ya da evlilik yeminleri gibi. Ama bunları söylemedim. Onun yerine dişimi gıcırdattım çünkü pedagoglar çocukların yanında eski eşleri kötölemenin ruhsal açıdan sağlıklı bir davranış olmadığı görüşündeydi. Ayrıca sağduyu da çocuklara bakmasını rica etmek için telefonumu açmasını beklediğim eski kocama giydirmemem gerektiğini söylüyordu.

“Babamın *akışkan* bantı var,” diye üsteledi Delia. Yere düşen waffle kırıntılarını süpürüp çöpe atar ve tabakları akıl sağlığımla birlikte eviyeğe fırlatırken ayağımın dibinden ayrılmadı.

“*Yapışkan* bant,” diye düzelttim. “Saçlarını yapışkan bantla yapıştıramayız, tatlım.”

“Babam yapıştırabilir.”

“Delia, bir dakika.” Eski kocam nihayet telefonu açtığına kızımı susturdum. “Steven?” Daha günaydın demeden sıkıntıyla homurdandı. Düşündüm de sanırım sonrasında da günaydın demedi. “Senden bir iyilik rica edeceğim. Vero gelmedi. Sylvia’yla şehirde randevum var ve şimdiden geç kaldım. Zach’i birkaç saatliğine sana bırakmam gerek.” Nemli bezle pantolonumdaki yapışkan lekeleri silerken oğlum mama sandalyesinden şuruplu ağzıyla bana sırttı. İnsan içine çıkılacak tek pantolonum buydu. Sonuçta pijamalarımla çalışıyordum. “Bir de banyoya sokman gerekebilir.”

“Olur,” dedi Steven yavaşça. “Vero konusunda da...”

Pantolonumu silmeyi bırakıp salya bezini ayağımın dibinde ağzı açık duran bebek bezi çantasına attım. Bu ses tonunu iyi tanıyordum. Theresa’yla nişan haberini verirken de aynısını kullanmıştı. Geçen ay, Theresa’nın gayrimenkul anlaşmaları sayesinde peyzaj işlerinin uçuşa geçtiğini ve para içinde yüzdüğünü yine aynı ses tonuyla müjdelemişti. O arada ortak velayet için bir avukata danıştığını da araya sıkıştırıvermişti. “Aslında dün arayacaktım ama Theresa’yla maç biletimiz vardı. Sonra da unuttum gitti.”

“Hayır.” Tezgâhın kenarına yapıştım. *Hayır, hayır, hayır.*

“Zaten evden çalışıyorsun, Finn. Zach için tam zamanlı bir bakıcıya ihtiyacın...”

“Bunu bana yapma, Steven.” Delia pantolonumun bacağına asılmış, *yapışkanbant* diye vızıldıyordu. Aniden başıma saplanan ağrıyla gözlerimin arasını ovuşturdum.

“Onu işten çıkardım,” dedi.

Piç kurusu.

“Sana sonsuza kadar maddi yardımda bulunamam...”

“Maddi yardım mı? Ben senin çocuklarının annesiyim! Ona nafaka deniyor!”

“Kamyonetin ödemesini geciktirmişsin...”

“Kitabın avansını alıncaya kadar sadece.”

“Finn.” Adımı küfür niyetine kullanıyordu.

“Steven.”

“Artık gerçek bir işe girsen diyorum.”

“Mahalleye suni çim sistemleri kurmak gibi mi?” Aynen, bel-den aşağı vuruyordum. “Benim işim bu, Steven.”

“Beş para etmez kitaplar yazmak gerçek bir iş olamaz.”

“Ben romantik gerilim romanları yazıyorum! Avansımı aldım. Sözleşmem var! Kafama göre feshedemem. Avansımı iade etmem gerekir.” Sonra canım burnumda olduğu için ekledim: “Ama o konuda da *maddi yardımda bulunmak* istersen o ayrı tabii.”

Yere damlayan kahve telvelerini silmek için çömeldiğimde kendi kendine söylendiğini duydum. Onu tasarım mobilyalarla dolu kusursuz evinin bal dök yala mutfağındaki derli toplu masada filtre kahvesi önünde oturmuş, kafasında kalan üç beş tel saçı yolarken gözümde canlandırdım.

“Tam üç ay oldu.” Başının tepesindeki saçlar gibi sabrı da tükenmişti anlaşılan ama bunu kendime sakladım çünkü bir bakıcıya onun kırılğan erkek egosunu yerle bir etmekten daha çok ihtiyacım vardı. “Evin kredisini üç aydır ödemiyorsun, Finn.”

“Kira demek istedin herhalde. *Sana* ödediğim kira. Üstüme gelme, Steven.”

“Evsahipleri birliğinin haziranda yolladığı vergi faturasını ödemezsen eve de haciz gelecek.”

“Onu nereden biliyorsun?” diye sordum cevabı tahmin etmeme rağmen. Gayrimenkul uzmanımızı beceriyordu ve kredi memurumuz da en yakın arkadaşıydı. *Oradan* biliyordu.

“Bence çocuklar benimle ve Theresa’yla yaşamalı. Kalıcı olarak.”

Az kalsın telefonu düşürecekdim. Kâğıt havluları yerde bırakıp mutfaktan fırladım ve öfkeyle tısladım. “Hayatta olmaz! Çocuklarımı o kadının yanına yollamam.”

“Market alışverişini zor karşılıyorsun.”

“Bakıcıma yol vermeseydin belki kitabımı zamanında bitirebilirdim!”

“Otuz iki yaşındasın, Finn...”

“Hiç de bile.” Otuz bir yaşındaydım. Steven ondan üç yaş küçük olmamı çekemiyordu.

“Ömrünü o eve kapanıp hikâyeler uydurarak geçiremezsin. Halletmen gereken gerçek faturalar, gerçek problemler var.”

“Yavşak,” diye mırıldandım çünkü gerçekler canımı acıtıyordu. Steven da o gerçeklerin en büyüğü ve en can acıtıcısıydı.

“Dinle beni,” dedi. “Seni kırmak istemiyorum. Guy’dan yıl sonunu beklemesini rica ettim. Sen bir şeyler bulana kadar.” Guy üniversite öğrenci birliğinden eski arkadaşı, yeni boşanma avukatıydı. Okuldayken amuda kalkıp bira fıçısından ağzına bira pompalattığı için arabamın arka koltuğuna kusan Guy şimdi cumartesileri yargıçla golf oynayan bir avukattı ve çocuklarımla hafta sonlarıma mal olmuştu. Üstüne üstlük, aynı Guy yargıçı katakulliyeye getirmiş ve son kitabımdan aldığım avansın yarısını arabasına verdiğim zararın telafisi olarak Theresa’ya ödememe yol açmıştı.

Peki, tamam.

Steven nişanlanacaklarını söylediğinde kafayı çekip Delia’nın oyun hamurlarını Theresa’nın BMW’sinin egzoz borusuna tıkmam pek akıllıca değildi ama avansımın yarısını *ve* kocamı alıp gitmesi yarama tuz basmıştı.

Boş yemek odasından, saçlarından geriye kalanları kırmızı, yapışkan parmağına dolayan Delia'yı izledim. Zach mama sandalyesinde huzursuzca kıvrılarak mızırardanmaya devam etti. Üç ay içinde maaşlı bir iş bulamazsam Guy çocuklarımı da ben-den alıp Theresa'ya vermenin bir yolunu bulurdu.

"Geç kaldım. Şu anda seninle tartışamam. Zach'i getirebilir miyim onu söyle." *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.*

"Getir," dedi yorgun bir sesle. Halbuki yorgun kelimesinin anlamını bile bilmezdi o. Her gece sekiz saat deliksiz uyur ve sabah huzur içinde kahvesini içerdi. "Finn, üzgü—"

Telefonu kapadım. Bacaklarının arasına bir tekme atmak kadar tatmin edici değildi, hatta muhtemelen klişe ve çocukçaydı ama yine de bir yanım suratına kapadığım için biraz neşelendi. Baştan aşağı akçaağaç şurubuna bulanmamış ve toplantıya geç kalmamış o küçücük yanım (tabii o da kaldıysa).

Her neyse. Hâlâ iyi değildim. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Yine pantolonum çekiştirildi. Delia nemli gözleri ve kanla ke-çeleşen diken saçlarıyla bana baktı.

Derin bir iç çektim. "Yapışkan bant. Biliyorum."

Garajın servis kapısını açtığımda küf kokulu sonbahar havası içeri doldu. Işığı yaktım ama Steven'ın F-150'sinin betonun üzerinde bıraktığı yağ lekesi ve tozlu Dodge Caravan'ımdan başka hiçbir şeyin olmadığı bu devasa mekân yine de gözüme loş ve kasvetli göründü. Biri arabamın tozlu arka camına bir penis çiz-mişti ve Delia çiçeğe benzediğini söyleyerek onu temizlememe izin vermemişti. Şimdi o resim bana bütün hayatımı özetleyen bir metafor gibi geliyordu. Garajın arka duvarını kaplayan marangoz tezgâhının üstünde dev gibi bir delikli askı tahtası vardı. Ama bir zamanlar orada asılı duran aletlerin hiçbiri yoktu şimdi. Sadece büyük bir alışveriş merkezinden on dolara aldığım cart pembe mala hâlâ yerli yerinde duruyordu. Steven garajı temizlerken bir tek ona dokunmamıştı. Gerisinin peyzaj işine ait olduğunu iddia etmişti. Gidip tezgâhta kalanları karıştırdım. Birkaç vida, kırık bir çekiç, dibinde bir parmak kalmış bir döşeme temizleme spreyi ve

neyse ki gümüş rengi bir bant rulosu buldum. Çocuklarım gibi yapış yapış ve kıl tüy içindeydi. Onu kaptığım gibi içeri döndüm.

Delia'nın gözlerindeki yaşlar kuruyuverdi. Hayatındaki en önemli erkek tarafından yarı yolda bırakıldığını henüz bilmeyen bir kız çocuğunun özgüvenli gözleriyle baktı bant rulosuna.

Açık kumral saçlarının bir tutamını elime alarak, "Emin misin?" diye sordum.

Başını sallayarak onayladı. Portmantodan örgü bir bere alıp mutfağa döndüm. Zach kafasına yapıştırdığı waffle parçasıyla bizi merakla izliyordu. Kirli parmaklarını birleştirip ayırırken yüzünde dalgın bir ifade belirdi. Kesin kaka yapıyordu.

Harika. Altını Steven değiştirdi.

Makasım kahvaltılık bulaşıklarının altında kaldığı için tezgâhtaki bıçak standından bir bıçak aldım. Bandın ucunu rulodan ayırırken *caaarrrt* diye bir ses çıktı. Delia'nın kestiği saç tutamlarını kelleşen yere elimden geldiğince yapıştırdım ve bandı kafasına bir tur doladım. Orada emaneten duran berbat bir gümüş taca benzemişti. Kör bir bıçak seçtiğim için bandın ucunu kesmekte epey zorlandım.

Tanırım.

Örgü bereyi Delia'nın başına takıp bandı gizleyecek kadar aşağı indirdim. Delia bana sırtarak minik parmaklarıyla Frankenstein'inkilere benzeyen kâküllerini gözünden çekti.

"Mutlu musun?" diye sordum, suratımı buruşturmamaya ve banttan kurtulup omzuna düşen bir tutam saça dikkatini çekmeye çabalayarak.

Evet dercesine başını salladı.

Bıçağı ve bandı cep telefonumla birlikte bebek bezi çantasına attım ve Zach'ı mama sandalyesinden alıp altını kokladım. Evet, kaka yapmıştı. Bir tatmin hissiyle onu kalçama oturttum ve karpıyı arkamızdan kapadım.

Garajın duvarındaki düğmeye basarken içimden iyi olduğumu tekrarladım. Elektrikli kapı kulak tırmalayan bir sesle açılarak çocukların vızıltısını bastırdı. İçerisi sonbaharın solgun

ışığıyla doldu. Çocukları minivana bindirdim ve Zach'in boklu bezini hafifçe çekeleyerek bebek koltuğuna itinayla yerleştirdim. Eski kocamın bacak arasını tekmelemek kadar zevkli olmayabilirdi ama bugünlük ona altına yapmış iki yaşında bir çocuk teslim etmekten daha kötüsü elimden gelmiyordu.

"Zach nereye gidiyor?" diye sordu Delia ben arabayı çalıştırıp garajdan çıkarken.

"Zach babaya gidiyor. Sen okula. Anne de..." Elektrikli kapıyı kapamak için uzaktan kumandanın düğmesine bastım. Kapı yerinden oynamadı.

El frenini çekip neler olduğunu anlamak için camdan başımı uzattım. Kapının motorunun ışığı yanmıyordu. Verandanın ışıkları da sönmüştü. Delia yatak odası penceresinin ışığını söndürmeyi hep unutturdu ama şimdi o bile yanmıyordu. Bez çantasından telefonumu çıkarıp tarihe baktım.

Siktir. Elektrik faturasını ödemeyi bir ay geciktirmiştim.

Kafamı direksiyona dayadım. Steven'dan benim adıma faturayı ödemesini rica etmek zorunda kalacaktım. O da elektrik dağıtım şirketini arayıp elektriği açmalarını rica etmek zorunda kalacaktı. Yine. Ondan buraya gelip garaj kapısını elle kapamasını rica etmek zorunda kalacaktım. Ve ben eve dönene kadar Guy kesinlikle durumdan haberdar olacaktı.

"Nereye gidiyorsun, anne?" diye sordu Delia.

Başımı kaldırıp panoda asılı pembe malaya baktım. Haftalardır ayak basmadığım çalışma odamın siyah camına baktım. Ön bahçeyi bürüyen ayırık otlarına ve posta kutusu dolduğu için postacının verandanın basamaklarına fırlatıp gittiği faturalara baktım. Geri vitese taktım ve yavaşça yola inerken dikiz aynasında çocuklarımın şurup ve sümüğe bulanmış, tombul yanaklı suratları gözüme takıldı. Steven ve Theresa'nın onları elimden alma ihtimaliyle yüreğim sıkıştı. "Anneniz para kazanmanın bir yolunu bulacak," dedim.

2. BÖLÜM

VIENNA, PANERA'DA SAAT ONDA gerçekleşecek randevuma tam otuz altı dakika gecikmeyle varabildim. Kahvaltayı kaçırmıştım ve henüz öğle yemeği tantanası başlamamıştı ama yine de park yeri bulamadım. Sylvia'yı arayıp onun seçtiği şık *brunch* restoranındaki rezervasyonumuza yetişemeyeceğimi söyledim, metro istasyonuna yakın, erken açılan ve rezervasyon gerektirmeyen bir yer önermemi istemişti. Vicdan azabıyla kıvranıp bir yandan da paralı yoldaki yoğun trafikte ilerlemeye çalışırken ağızımdan Panera çıkıvermiş ve hatamı düzeltmeden Sylvia telefonu kapamıştı.

Panera'nın otoparkı gıcır gıcır Audiler, BMWler ve Mercedeslerle ağzına kadar doluydu. Kimdi bu insanlar ve bu saatte neden ofislerinde değillerdi? Yeri gelmişken, ben neden ofisimde değildim?

Minivanı bitişikteki kuru temizlemecinin otoparkına doğru sürdüm ve nihayet pes etmeden önce Delia'nın pantolonumda kalan son birkaç tel saçını topladım. Yüzümün büyük kısmını gizleyen kocaman bir güneş gözlüğü taktım, başıma peruklu eşarbımı bağlayıp alttan görünen uzun, sarı bukleleri kabarttım ve şarap rengi rujumu dudaklarımın kenarlarından taşıyarak sürdüm. Dikiz aynasında kendime baktım. Kitap kapaklarımın iç kısmındaki fotoğraflarda da böyle görünüyordum ama bir açıdan da hiç böyle görünmüyordum. O fotoğraflarda kuduruk hayranlarından kimliğini gizlemek isteyen gizemli ve göz

kamaştırıcı aşk romanları yazarı gibi görünüyordum. Fakat kü-lüstür arabamın tepe lambasının donuk ışığında pantolonumda-ki akçağağaç şurubu lekeleri, tırnaklarımın içindeki pişik kremi kalıntıları ve eşarbın altından ısrarla sarkan kahverengi saç tu-tamıyla yalnızca kendini olmadığı biri gibi yutturmaya çalışan birine benziyordum.

Kabul edelim ki peruklu eşarbımı temsilcimi etkilemek için takmamıştım – Sylvia kim olduğumu gayet iyi biliyordu za-ten. Ve kim olmadığımı. Bugün peruğu takmamın tek amacı Panera’dan kovulmamaktı. Sekiz ay önce bu müesseseye ayak basması sonsuza dek yasaklanmış biri olarak öğle yemeğini ta-nınmadan atlatsam yeterdi.

Pahalı bir markanın taklidi bebek bezi çantamı omzuma asıp derin bir nefes aldım ve arabadan inerken Müdür Mindy’nin bu-raya son gelişimden, yani Theresa’nın öğle yemeğinde farklılık-larımızı masaya yatırmak istediği o günden beri işi bıraktığını ya da kovulduğunu umdum.

Restorana girdim ve bilhassa gözümün önüne düşürdüğüm uzun, sarı saçlarımın arasından etrafı dikizledim. Sylvia kuyru-ğa girmişti bile; gözlerini kısmış, sanki tuhaf bir yabancı dilde yazılmış gibi kasanın arkasındaki menüyü inceliyordu. Yanına gittim ve orada bir buçuk dakika kadar dikildikten sonra adını söyledim. Dönüp bana baktı. Sonra bir daha baktı. “Finlay? Sen misin?” diye sordu.

Arkasına geçerken onu susturup tezgâhın arkasındaki çalı-şanlara göz attım. Müdür Mindy’yi ya da tanıdık kasiyerlerden birini görmeyince saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. “Merkeze gelemediğim için kusura bakma,” dedim. “Berbat bir sabah geçirdim.”

“Belli.” Sylvia menüyü incelemekten vazgeçip beni incele-meye koyuldu. Uzun, kırmızı ojeli tırnağının ucuyla gözlüğünü hafifçe indirdi. “Bunu neden taktın?”

“Uzun hikâye.” Panera’yla karmaşık bir ilişkim vardı. Çor-balarını seviyordum. Ama Panera çorbamı başka bir müşterinin

kafasından aŖađı boca etmemden hoŖlanmamıŖtı. Kendimi savunmam gerekirse, kocamla yatmasını haklı çıkarmaya alıŖarak hepsini Theresa baŖlatmıŖtı.

“Pantolonunda bir Ŗey var,” dedi Sylvia, saçlı Ŗurup lekesine yüzünü buruŖturarak bakarken.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsemeye alıŖtım. Sylvia çok televizyon izleyenlerin New Yorklulara dair hayal ettiği tüm özellikleri bünyesinde barındıran bir tipti. Belki de Jerseyli olduğu içindi. Ofisi Manhattan’daydı. Ayakkabıları Milano’dandı. Makyajı seksenli yılların DeLoreanları kadar dikkat çekiciydi ve kıyafetleri büyük bir orman kedisinin kürkünden yapılmıŖ gibi duruyordu.

“Sıradan yardımcı olabilirim,” diye seslendi açık kasanın arkasındaki görevli. Sylvia tezgha yaklaŖıp genç adamı glutensiz seçenekleriyle ilgili soru yağmuruna tuttuktan sonra tonbalıklı sandvile bir kse Fransız soğan orbası sipariŖ etti.

Sıra bana geldiğinde menüdeki en ucuz Ŗeyi buldum. Bir kse günün orbası. Sylvia kredi kartını uzatıp, “Ben ısmarlıyorum,” deyince yanına jambonlu ve *brie* peynirli bir sandvile bir dilim de cheesecake ekledim.

Tepsilerimizle yemek salonuna geçtik ve boŖ bir masa bulmak için etrafa bakındık. Yürürken Sylvia’ya bu sabah baŖıma gelenleri tüm iğrenç ayrıntılarıyla anlattım. Bir zamanlar onun da çocukları vardı, uzun zaman gemiŖ olsa da bu konulara tamamen yabancı değildi. Yine de bekr bir anne olarak sabrımın sınıandığı olaylar zincirinden pek etkilenmiŖe benzemiyordu.

Tüm masalar dolu olduğu için kalabalık ve gürültülü yemek salonunun ortasındaki tek boŖ iki kiŖilik masaya oturduk. Bir tarafımızda niversite ğrencisi bir kız kulağında kulaklığıyla MacBook’unun ekranına bakıyordu. Öteki tarafta, orta yaŖlı bir kadın tek baŖına peynirli makarnasını yiyordu. Sylvia masaların arasından geçip bıkkın bir suratla sert arkalıklı iskemlesine yerleŖti. Cüzdanımı bebek çantasına atıp çantayı yere, sandalyemin kenarına koydum. Yanımdaki kadın aramızdaki çantaya baktı ve

gözlerini kırıştırdı. Buzlu çayımın pipetini ağzıma götürerek nihayet önüne dönene kadar ona tatlı tatlı gülümsedim.

Sylvia sandviçini memnuniyetsizlikle süzdü. "Neden buraya geldik?"

"Çünkü kafa yaralarını temizlemek kolay bir iş değilmiş. Geç kaldığım için tekrar özür dilerim."

"Eee, teslim tarihi ne durumda?" diye sordu tonbalığıyla dolu ağzıyla. "Lütfen trenle onca yol gelmeme degecek iyi haberler ver bana."

"Haberler pek iyi sayılmaz."

Lokmasını çiğnerken bana ateş püsküren gözlerle baktı. "En azından bir planın olduğunu söyle bari."

Tepsimin üzerine eğilip yemeğimi kurcaladım. "Sayılır."

"Paranın yarısını önceden aldın. Bitirmek üzere olduğunu söyle bana."

Öne eğilip sesimi alçalttım. Neyse ki yanımdaki üniversiteli kızın kulaklığı vardı. "Son birkaç cinayetim çok klişeydi. Fazla tahmin edilebilir biri oluyorum. Monotonlaştığımı hissediyorum, Syl."

"Yaklaşımını değiştir öyleyse." Roman yazmak dünyanın en kolay işiymiş gibi kaşığını kaldırıp salladı. "Anlaşmanda işi nasıl kotaracağıyla ilgili bir koşul yok, gelecek aya bitsin yeter. Yapabilirsin, değil mi?"

Buna cevap vermemek için sandviçimi ısırardım. Gerçekten kendimi zorlarsam taslağı sekiz haftada bitirebilirdim. Hadi altı hafta olsun.

"Ne kadar zor olabilir ki? Daha önce yapmadığın bir şey değil."

"Evet ama bu seferki biraz karmaşık." Çorbanın tadına baktım. Mukavva gibiydi. Boşandığımdan beri hiçbir şeyin tadını alamıyordum. "Acı sos için adam öldürebilirim," diye mırıldandım yan masaya göz atarak. Tuz, biber, peçete. Acı sos yoktu. Ama kadın bakışlarımı fark etmedi bile. Yerde açık duran çantama gözlerini dikmişti. Cüzdanımı dibine doğru itip saplarını bir-

birine dayayarak içindekileri gizlemeye çalıştım. Kadın bakmaya devam edince ona buz gibi bir bakış attım.

“Neden zorlandığını anlamıyorum. Güzel, iyi kalpli ve dünya tatlısı bir kadını korkunç bir heriften kurtarman gerekiyor. Herifin icabına bakılacak, güzel kadın minnetini ifade edecek, herkes sonsuza dek mutlu yaşayacak ve sen de bol sıfırlı bir çek alacaksın.”

Baget ekmeğimin ucunu kopardım. “Çek demişken...”

“Kesinlikle olmaz.” Sylvia yine kaşığını salladı. “Onlardan bir avans daha isteyemem.”

“Biliyorum. Ama bu seferki için araştırma yapmam gerekiyor.” Sesimi alçalttım. “Leş gece kulüpleri, işkence aletleri, gizli parolalar... Böyle şeyler işte. Bunların uzmanlık alanım olmadığını biliyorsun. Ben temiz işleri severim. Geleneksel takılıyım. Fazla açılmam. Ama bu...” Ucundan biraz cheesecake aldım. “Bu farklı, Syl. İşin hakkını verirsem piyasada adım duyulur. Bir numara bile olabilirim.”

“Ne yapıyorsan yap ama elini çabuk tut. Bunu temizleyip önümüze bakalım.”

Başımı iki yana salladım. “Aceleye getirmek istemiyorum. Bu seferki manşetlik bir hit olmalı. İki üç bin dolarlık avanslar için ne zaman harcamaya değer ne de çaba. Bir dahakine ya köşeyi dönerim ya da ben artık yokum.” Cheesecake dolu ağzımla ciddiyetle başımı salladım. “Bu tutarsa yeni anlaşmada on beş binden aşacağını kabul etmem.”

“O da olur. Sen önce bununla onların aklını al da sıradakini konuşuruz.” Sylvia’nın masada duran cep telefonu titredi. Ekranı baktığında gözlerini kıstı. “Pardon. Buna bakmam lazım.” Telefonu alıp doğruldu. Sylvia’ya yol vermek için iskemlemi geri çektiğimde yanımdaki kadın gözümüne takıldı. Peynirli makarnası tabağında soğurken o elinde çatalıyla beni izliyordu. Makyajıma ve peruklu eşarbıma rağmen beni tanımış mıydı acaba? Ya da belki beni değil de peruğumu tanımıştı. Daha önce kimse im-

zalı fotoğrafımı istememişti. Peçetesini imzalamamı isterse şaşkınlıktan lokmam boğazımda kalırdı herhalde. Gözlerini kaçırıp çantasına uzanınca rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım biliyordum.

Sandviçimi yemeye devam ederken telefonuma baktım. Steven mesaj atıp işimin ne kadar süreceğini sormuştu. İki tane de bankalardan gelen ve kredi kartı ödemelerimi geciktirdiğimi hatırlatan mesaj vardı. Bir de editörümden yeni kitabın nasıl gittiğine dair bir e-posta. Birden izlendiğime dair tuhaf bir hisse kapıldım. Başımı çevirdiğimde yanımdaki kadının bir kâğıt parçasına bir şeyler karaladığını gördüm.

Birkaç dakika sonra Sylvia'nın yüksek topuklarının tıkırtısını duydum. Karşıma oturmayınca göğsüm sıkıştı.

"Özür dilerim, hayatım ama gitmem gerek." Postacı çantasına uzandı. "İlk trenle şehre döneceğim. Başka bir müşterim için büyük bir teklif geldi. Kırk sekiz saat içinde cevap vermemiz gerek. Teklifin süresi dolmadan harekete geçmeliyim." Çantasını omzuna astı. "Keşke konuşacak daha çok zamanımız olsaydı."

"Hiç sorun değil," dedim. Halbuki öyle değildi. İyi değildim. "Bütün suç bende."

"Evet, öyle," dedi. Ünlü bir markaya ait güneş gözlüğünü taktı ve beni kirli tabaklarla masada bırakıp gitmeden önce ekledi: "Şimdi git ve o işi bitir. Senden haber bekliyorum."

Ayağa kalktım ve aslında birbirine dokunmaktan imtina eden arkadaşlarımız gibi yanakları yerine havayı öperken suratıma bir gülümseme oturttum. Sylvia cep telefonuyla konuşarak restorandan çıktı.

Sandalyeme çöktüm. Yanımda oturan kadın gitmişti. Hemen aşağı baktım ve çantamı yerli yerinde görünce rahat bir nefes aldım. Sylvia'nın tepsisini kaldırıp peçetelerle çatal bıçakları geri dönüşüm kutusuna attım. Masaya döndüğümde tabağımın altına katlı bir kâğıt parçası sıkıştırıldığını gördüm. Yanımdaki kadına bakındım ama görünürde yoktu. Notu açtım.

50.000\$ NAKİT
HARRIS MICKLER
KUZEY LIVINGSTON SOK. NO:49
ARLINGTON

Bir de telefon numarası vardı.

Notu buruşturup çöp kutusuna atmaya hazırlandım. Ne var ki dolar işareti ve tüm o sıfırlar merakımı kabartmıştı. Harris Mickler kimdi? Neden bu kadar çok parası vardı? Yanımdaki kadın kendisi de rahatlıkla atabileceksen bu kâğıdı neden benim masama bırakmıştı?

Tuhaf notu cebime koydum ve çantamı aldım. Öğle güneşini otoparktaki araba denizinin camlarından yansırken arabamı nereye park ettiğimi hatırlamaya çalışarak anahtarımı bulmak için elimi çantama daldırdım. Kuru temizlemecinin otoparkına girdiğimde anahtarı hâlâ bulamamıştım. Kilitli minivanımın yanında durup dağınıklığına küfrederek çantayı biraz daha karıştırdım. Parmaklarım Delia'nın saçlarını yapıştırmak için kullandığım bant rulosuna değdi. Üzerinde Delia'nın saçları kalmıştı. Onu kenara ittiğimde birden keskin bir acı hissettim. Bağırarak elimi çantadan çıkardım.

Parmaklarım yanlmasına çizilmişti ve yaradan ince bir kan sızıyordu. Sabah kızımın alnını temizlediğim kanlı salya bezini dikkatle kaldırdım. Altında arabamın anahtarıyla birlikte çantama attığım kör bıçak duruyordu.

Salya bezini çizilen elime bastırıp klimayı açtım ve kanamanın durmasını bekledim. Dışarıda serin bir sonbahar havası vardı ama öğle güneşinin altında kalan arabanın içi sauna gibiydi ve o kaşındıran peruk yüzünden kafam zaten ter içinde kalmıştı. Onu çıkarıp koyu camlı güneş gözlüğüyle birlikte bez çantasına attım. Saçlarını tepeden gelişigüzel toplamış ağır makyajlı bir kadın dikiz aynasından bana baktı. Kendimi bir sahtekâr gibi hissederek salya beziyle şarap rengi rujumu sildim. Kimi kandırıyordum? Bu kitabı bir ay içinde bitirmeme imkân yoktu. Geçimi-

ni yazarlıkla sağlayan biri gibi rol yaptığım her gün çocuklarımı kaybetmeye biraz daha yaklaşıyordum. Hemen şimdi Sylvia'yı arayıp gerçeği söylemeliydim.

Cebimden telefonumu çıkardım. O sırada kadının bıraktığı acayip not kucağıma düştü. Buruşturduğum kâğıdı düzelttim.

Elli bin dolar.

Telefonuma baktım. Sonra gözüm yine nota kaydı. Altında yazan telefon numarasına merakla baktım.

Sonuçta yanlış aradığımı söyleyip telefonu kapamak gibi bir seçeneğim her zaman vardı. Numarayı tuşladım. Kadın ilk çalışta açtı.

"Alo?" dedi cılız ve titrek bir sesle.

Ağzımı açtım ama aklıma zekice bir laf gelmedi. "Alo?"

"Notumu bulmuşsun."

Ne diyeceğimi bilemediğim için muğlak bir cevap verdim. "Öyle mi?"

Derin bir iç çekti. "İlk kez böyle bir şey yapıyorum. Doğru mu yapıyorum onu bile bilmiyorum."

"Nasıl bir şey?"

Hattın öbür ucundan sinirli bir kıkırdama geldi ve hızla önce isterik bir kahkahaya, hemen ardından da bir burun çekmeye dönüştü. Sesi karşımda oturuyormuş gibi net geliyordu. Yan arabadan beni izlediğinden şüphelenerek çevreye göz attım.

Parmağım aramayı her an sonlandırmaya hazır biçimde ekranın üzerindeydi. "İyi misin?" diye sordum yapmamam gerektiğini bildiğim hâlde. "Yardıma mı ihtiyacın var?"

"Hayır, iyi değilim." Sümkürdüğünü duydum ve sesi bir mendilin arkasından konuşuyormuş gibi boğuk gelmeye başladı. "Kocam... iyi biri değil. Tuhaf şeyler yapıyor. Korkunç şeyler. Bir kereyi görmezden gelebilirdim ama bu kadarı fazla. Çok fazla."

"Fazla olan nedir? Anlayamıyorum. Benimle ne ilgisi var?" *Kapatmalıyım*, diye düşündüm. Bu konuşma giderek daha da tuhaf bir hâl alıyordu.

“Ona bildiğimi söyleyemem. Başım derde girer. Bana yardım etmelisin.” Derin bir nefes aldı. O da her an kapatabilecek gibi tereddütlü bir sesle konuşuyordu. Uzun bir duraksamanın ardından devam etti. “Evet, yapmanı istiyorum.”

“Ne yapacağım?” diye sordum söylediklerini takip etmekte zorlanarak.

“Mesleğini. Dediğin gibi, temiz bir iş çıkar. Onun gitmesini istiyorum. Nakit olarak elli binim var. O parayı kocamı terk etmek için kullanacaktım ama böylesi daha iyi.”

“Böylesi derken?”

“Bu gece Lush’ta bir iletişim etkinliği var. Ayrıntıları bilmek istemiyorum. Nasıl ya da nerede yaptığının önemi yok. İş bitirince bu numarayı ara yeter.”

Hat kesildi.

Hayretle başımı iki yana salladım. Kucağımdaki kanlı salya bezine baktım. Ağzı açık bez çantasında duran bıçağa ve Delia’nın saçlarıyla kaplı banta baktım. Kadının gizlice bizi dinlerken nasıl sararıp solduğunu ve ikide bir yerdeki çantama nasıl kaçamak bakışlar attığını hatırladım.

Herifin icabına bakılacak, güzel kadın minnetini ifade edecek, herkes sonsuza dek mutlu yaşayacak ve sen de bol sıfırlı bir çek alacaksın.

Ha siktir.

On beş binden aşağısını kabul etmem... Bunu temizleyip önümüze bakalım.

Elli bin dolar. Verdiğim miktarı yanlış duymuştu.

Olamaz! *Hayır, hayır, hayır!*

Her şeyi bebek bezi çantasına geri tıktım. Notu ne yapacaktım? Yırtıp atmalı mıydım? Yakmalı mıydım? Panera’ya geri dönüp tuvalete atmalı ve sifonu mu çekmeliydim? Ondan ne kadar hızlı kurtulursam o kadar iyiydi. Kâğıdı tekrar buruşturdum, camı indirdim ve yumruğumu kızgın kaldırım taşlarının üzerine uzattım.

Elli bin dolar.

Camı kaldırdım, notu cebime atıp geri vitese taktım. Sinyal

vermeye dikkat ederek ve hızımı kontrol ederek otoparktan çıkar-ken kalbim gümbür gümbür atıyordu. Ya çevirmeye takılırsam, ya polisler arabamı arar da bu notu bulursa? Sırf Google arama geçmişim bile beni hükümetin radarına sokabilirdi. Buna benzer cinayetlerle ilgili romantik polisiyeler yazıyordum sonuçta. Bir insanı öldürmenin ne kadar yolu varsa araştırmıştım. Silahları ve başka cinayet aletlerini. Bir cesetten nasıl kurtulunacağını.

Saçmalıktı bu. Aptal bir kâğıt parçasını gözümde fazla büyü-tüyordum. Henüz işlenmemiş bir cinayetin zanlısı olamazdım ya? Bunu *aklımın ucundan geçirmem* bile *imkânsızdı*. Karısı adamın ölmesini istiyorsa işi yaptırarak bir başkasını bulabilirdi. Ben de hayatıma devam...

Kahretsin.

Direksiyonu sıkıca kavradım. Kadının şakası yoktu. Elli bin dolar teklif ediyordu. Kocasını öldürmesi için gerçek bir kiralık katil tutarsa ben de zan altında kalır mıydım? Kalabilirdim.

Tabii eğer...

Trafiğe karışırken dikiz aynasına baktım. Ya ceset asla bulu-namazsa? Ya Harris Mickler'ın öldüğünü kimse bilmezse? O za-man ortada bir şüpheli olmazdı, öyle değil mi?

Steven'in sesinin kafamın içinde yankılandığını duyar gibi oldum. Bana saçmaladığımı ve olmayan şeyler uydurduğumu söylüyordu. Her zaman önce bu açıklamanın arkasına sığınır-dı. Theresa'yla yattığından kuşkulandığımda da önce bunu öne sürmüştü.

Ama bu sefer ne yazık ki haklıydı.

Öfkeyle direksiyona vurdum ve paralı yolda sağ şeride ge-çerken kendime küfrettim. Bunu düşünerek neden zaman kay-bediyordum ki? Derdim başımdan aşkındı zaten: Ortada ne ço-cuklara bakıcı ne de avans varken yaklaşan teslim tarihleri, tarihi geçmiş araba taksitleri, alacaklıların ardı arkası kesilmeyen ara-maları... Ben de tutmuş Harris Mickler'ı düşünüyordum! Saç-malıktı bu, manyaklıktı.

Ama işin ucunda elli bin dolar vardı.

Biri arkamdan korna çalınca koltuğumda sıçradım. Trafiğin akışına ayak uydurmak için biraz hızlandım. Kendime notu camdan fırlatmam ve böyle bir şeyin yaşandığını bile unutmam gerektiğini söyledim.

Elimle direksiyonda tempo tuttum. Radyoyu açtım, sonra kapadım. E-Z ekspres yolundaki gişelerden geçerken hız göstergesini kontrol ettim. Kadınla yaptığım konuşmayı aklımdan çıkaramıyordum.

Kocam... iyi biri değil.

İyi biri değil derken, “evlilik yıldönümlerini unutuyor” falan gibi bir tip miydi? Yoksa “başkalarıyla yatıyor” tipi mi? Çünkü gayrimenkul danışmanınızı becerse bile kocanızı öldürtecek kadar ileri gitmezsiniz. Bahçeyle ilgilenirken taşaklarını çim biçme makinesine kaptırmasını isteyebilirdiniz. Ya da işerken aletinin alev aldığı berbat bir zührevi hastalık kapmasını. Ama sırf karısını aldatıyor diye bir adamı öldürmek doğru olmazdı. Yanılıyor muydum?

Bir kereyi görmezden gelebilirdim ama bu kadarı fazla. Çok fazla.

Kaç kereden bahsediyordu? Beş? On? Elli bin?

Ayrıca ona bildiğini söylese neden *başı derde girecekti?*

Evimin araç yoluna girdim ve ödenmemiş faturaların dağ gibi yığıldığı verandanın önünde durdum. Uzaktan kumandanın düğmesine basarken Steven’ın elektrik borcumu ödediğini umdum. Garaj kapısı gıcırdayarak açıldığında rahat bir nefes aldım. Arabayı içeri soktum, kapıyı kapadım ve kontağı kapatıp boş askı tahtasına baktım. Garaj sessiz ve karanlıktı. Orada bir süre oturup düşündüm. Çocuklarımı. Faturalarımı. Steven’la Theresa’yı.

Elli bin doların çözebileceği gerçek sorunlarımı.

Buruşuk notu cebimden çıkarıp açtım ve Harris Mickler’in aslında ne kadar kötü bir koca olduğunu merak ettim.